

blijven werkwoorden, al zijn zij niet, zooals zij volgens den regel moesten zijn. Dat elk anders kunnen of hebben kunnen of moeten zijn onbepaaldheid van het betreffende is en daarom onbevredigend voor ons kennen, hoeft in bovengenoemde redeneering niet te worden beseft. Er is een tevredenheid met het oneenstemmige, die te vaster sluimert, naarmate zij zich in de werkelijkheid beter handhaaft. Verzet daartegen kan alleen komen uit den synthetischen geest. De regel van gevallen, die blijkt niet regel van alle gevallen te zijn, zondert zich van zijn eigen gevallen af en komt daartegenover te staan. Voortaan zijn er afzonderlijk verschijnselen en een regel daarvan, die niet aller regel is: onbevredigende oneenstemmigheid.

Men kent de oplossing voor het geval der tijden van het Grieksche werkwoord: de ontdekking der zgn. Aktionsarten³). De geleiding in tijden strijkt niet over iederen werkwoordsstam, onafhankelijk van wat deze zelf is; al naar dat zijn beteekenis het toelaat, valt het tijdenschema van het eene werkwoord in de richting van het verleden, van het andere in de richting der toekomst, van een derde in alle richtingen volledig uit. 'Ορώω verdroeg, vanwege het tijdselement, dat in de beteekenis van den stam lag, geen tijdsvorm der toekomst, ὄψομαι geen tegenwoordigen tijd enz. Niet anders, wanneer zich een aantal oude en zeer gebruikelijke adjectieven onttrekken aan het schema der comparatie: ἀγαθός verdroeg niet de relativiteit van een vergrootenden en overtreffenden ἀμείνων niet de positiviteit van den stellenden, ἀριστος alleen den vorm van den overtreffenden trap. Samen zijn ze elkanders trappen van vergelijking.

Naast de ontdekking van het onzijdig meervoud, dat een vrouwelijk enkelvoud is, schijnt die der Aktionsarten en de verklaring van het suppletieverschijnsel tot het methodisch meest vruchtbare en illustratieve der synthetische taalkunde te behooren op het gebied van het Grieksch. Daarom moet het loonend zijn, de eenheid uit die beide vondsten afzonderlijk te voorschijn te halen. Laat men het concrete in de gevallen ὀρώω en ἀγαθός en het Grieksche neutrum terzijde, zoo komt de beweging van den geest, die in den overgang van regel-uitzondering naar de oplossing van